

Rannalla – hyväilyillä on väliä

Saima Harmajan runo ”Rannalla” (Huhtikuu, 1932) kertoo tiiviin tarinan nykynuoresta.

Ensimmäiset kaksi säettä johtavat hieman harhaan. ” / Ihanat vaaleat pilvet / liukuvat taivaalla” -ilmaisuu ei nimittäin ole vuoden 2013 teinien suosiossa. He katsovat mieluummin maahan, sylkäisevät ja litistävät tupakan tumpin. Vain herkkä ja tarkkasilmäinen katsoo taivaalle. Ehkä minä olen yksi heistä, sillä näen runossa itseni. Olisinkohan huomannut ”vaaleat pilvet” ja kuullut ”ulapan laulun”, jos olisin istunut runon maailmassa?

Toinen säkeistö puolestaan näyttää niin minun kuin muidenkin nykynuortenkin sielunmaailmaa. ” / Aaltojen hyväilyistä // hiekka on väsynyt. / ” Runo kertoo aaltojen ja hiekan olevan niin tuttuja toisilleen, että hiekka on jo ”väsynyt”. Kuvausta voisi verrata nuorten ja heidän vanhempiansa väliseen hellään ja tuttuun rakkauteen sekä huolenpitoon. Tästä ”väsyneenä” nuoret tahtovat toinenlaista hellyyttä: ” / Tulisit aivan hiljaa / tulisit juuri nyt – // ”

Samat säkeet voisivat olla nykynuoren sanomia myös toisenlaisessa tilanteessa, sillä sitoutumiskammo ja pettäminen kävelevät usein käsi kädessä ja, valitettavan usein, samassa nuoressa. Tällä tavalla ”tulisit aivan hiljaa” -kehotus voidaan asettaa näyttämöksi leikkimielisille rakkaussuhteille, mutta toisaalta, onko nuoren oltava sitoutumishaluinen heti ensimmäisistä suhteista alkaen?